

CHARLAINE
HARRIS

PRÁVÁ KREV

HŮ^o V NEZ^v MŤVÍ

PRAVÁ KREV

HŮŘ NEŽ MRTVÍ

PRAHA 2011

Přeložili:

LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI

Charlaine Harris: Hůř než mrtví

Vydání první

Copyright © 2008 by Charlaine Harris Schulz

Published by arrangement with JABberwocky Literary Agency

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1619. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *From Dead to Worse*

vydaného nakladatelstvím Ace Books,

published by The Berkley Publishing Group,

a division of Penguin Group, New York v roce 2009

Český překlad © 2011 Ludmila a Tomáš Havlíkovi

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká

Odpovědný redaktor Josef Frajs

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-402-8

BARONET

Praha 2011

CHARLAINE HARRIS

PRAVÁ KREV

HŮŘ NEŽ MRTVÍ

Věnování

Přestože jí už nohy neslouží tak dobře jako dřív a ani se zrakem na tom není nejlépe, moje matka Jean Harrisová stále zůstává nejúžasnější člověkem, jakého jsem v životě poznala. Je mou celoživotní oporou, živnou půdou mého vývoje a nejlepším matkou, jakou jsem mohla mít.

PODĚKOVÁNÍ

Můj obrovský dík patří obdivuhodné perfekcionistce Anastasii Luetteckeové za pomoc s Octaviinou latinou. A děkuji také Murvu Sellarsovi, který se ujal role prostředníka. Jako vždy jsem nesmírně vděčná Toni L. P. Kelnerové a Daně Cameronové za jejich cenné připomínky i za množství cenného času, který mi věnovaly. Děkuji rovněž své jediné pomocnici Debi Murrayové, že se se mnou při mapování Sookiina světa podělila o své encyklopedické znalosti. Mé poděkování náleží také skupině nadšených čtenářů, která si říká *Charlainini šarlatáni*, za jejich neutuchající duševní podporu. Doufám, že tuto knihu budou považovat za svou odměnu.

Kdyby tohle vyprávění byl film *Pán prstenů* a já se mohla pochlubit uhlazenou britskou výslovností Cate Blanchettové, nesmírně napínavě bych vám vylíčila pozadí všech událostí, které se odehrály tehdy na podzim. A vy byste se už nemohli dočkat, až si vyslechnete i zbytek příběhu.

Jenomže věci, které se udály v mém domovském koutku na severozápadě Louisiany, se příliš barvitě líčit nedají. Upíři mezi sebou sice válčili, ale jejich konflikty se podobaly mocenským převratům v bezvýznamných zemích. A půtky v komunitě vlkodlaků a jiných bytostí dvojí podstaty připomínaly příhraniční potyčky. Do análů nadpřirozených bytostí žijících v Americe – myslím, že něco takového určitě existuje – se tyto události rozhodně nezapisovaly velkými písmeny a významné připadaly pouze jejich přímým aktérům.

Jenomže potom se ta malá písmena náhle zvětšila.

Způsobila to Katrina – živelná katastrofa, která rozsávala žal a utrpení kam dosáhla, a při svém postupu natrvalo změnila tvářnost celé oblasti.

Před hurikánem se Louisiana mohla chlubit prosperující upíří komunitou a New Orleans, kde se počet nemrtvých spoluobčanů neustále zvyšoval, se stal vyhledávaným cílem turistů z celé země, kteří toužili spatřit upíry na vlastní oči.

Na jihu Louisiany jste mohli najít všechno možné – upíří jazzové kluby lákající návštěvníky na vystoupení slavných hudebníků, které už celá desetiletí nikdo neviděl hrát na veřejnosti, upíří striptýzové kluby, které dávaly nahlédnout do psychiky a sexuality nemrtvých, tajná i méně tajná místa, kde jste se mohli nechat pokousat a zažít při tom orgasmus.

V severní části státu je to jiné. Já žiju na severu v městčku Bon Temps. Ale dokonce i tady, kde je upíří populace mnohem skromnější, se nemrtví dokázali ekonomicky i společensky prosadit.

Obecně vzato tedy upíří podnikání v Louisianě vzkvétalo. Jenomže potom zahynul král Arkansasu. Stalo se to krátce po jeho svatbě s panovnicí Louisiany, na slavnostním večeru, který královna pořádala ve svém sídle. Jeli-kož se jeho mrtvola vytratila a všichni svědkové – kromě mě – se rekrutovali z nadpřirozených bytostí, lidské zákony tuto událost přešly bez povšimnutí. Jenomže ostatním upírům to neušlo, takže se – z hlediska jejich zákonů – královna Sophie-Anne Leclercgová ocitla v nesmírně nebezpečném postavení. Krátce nato udeřil hurikán Katrina a zlikvidoval celou finanční základnu královnina impéria. Sophie-Anne se však nevzdávala a dokonce jí kynula naděje, že se po všech uplynulých katastrofách odrazí ode dna, jenomže v té chvíli ji zasáhla další rána. Královna a někteří její nejzdatnější přívrženci – a taky já, Sookie Stackhouseová, telepatka a obyčejná smrtelnice – jsme se stali terčem bombového útoku na upíří hotel Pyramida z Gízy během konference v Rhodes. K akci se přihlásila odštěpenecká skupina Společenstva slunce. Vedení Společenstva sice tento teroristický čin příkře odsoudilo, ale všeobecně se vědělo, že tato protiupířská sekta rozhodně nelituje žádnou bytost zraněnou při útoku a neoplakává nikoho, kdo při něm zahynul, ať už šlo o upíry anebo o normální smrtelníky, kteří nemrtvým sloužili.

Sophie-Anne přišla o nohy, o několik členů louisianské delegace a především o svého nejdražšího přítele a společníka. Život jí zachránil její právník pan Catalia-

des, který byl napůl člověk a napůl démon. Její zotavování si však vyžádá ještě spoustu času, což znamená, že je teď v mnoha směrech velice zranitelná.

Jakou roli jsem v tomhle všem hrála já?

Když se hotel Pyramida zřítíl k zemi, pomáhala jsem zachraňovat životy těch, kdo uvízli v sutinách. A teď mě děsí pomyšlení, že jsem se ocitla v hledáčku lidí, kteří by chtěli využít mých telepatických schopností k vlastním cílům. Některé z těchto cílů jsou ušlechtilé, takže by mi nevadilo, kdybych čas od času například pomohla s hledáním osob při záchranných pracích, ale ráda bych si ponechala svůj život sama pro sebe. Zůstala jsem naživu, můj přítel Quinn také a nejdůležitější upíří mého života jakbysmet. Pokud jde o problémy, kterým teď čelila Sophie-Anne – o politické důsledky bombového útoku a taky o to, že nadpřirozené bytosti teď kroužily kolem oslabené Louisiany jako hyeny okolo umírající gazely –, nijak zvlášť jsem o tom neuvažovala.

Hlavou se mi honily jiné věci – ryze osobní. Nejsem zvyklá dívat se dál než na špičku nosu – pokud mohu něco říct na svou obranu. Takže jsem se příliš hluboce nezamýšlela nad situací, ve které se ocitla zdejší upíří populace, a nijak zvlášť jsem nehloubala ani nad postavením jiných nadpřirozených bytostí, jejichž osudy zásadním způsobem ovlivnily můj další život, jak se později ukázalo.

Ve Shreveportu, který leží nedaleko Bon Temps, žije smečka vlkodlaků, do které patří řada mužů a žen z nedaleké vojenské základny Barksdale. Během uplynulého roku se tato smečka rozdělila na dvě znepřátelené skupiny. Z historie jsem znala Lincolnův citát o rozděleném domě, který nevydrží stát zpříma a zborší se.

Předpokládala jsem, že si obě skupiny své rozepře nějak vyřeší, a ani ve snu by mě nenapadlo, že se na tom řešení budu jakkoliv podílet i já... Což jen dokazuje, že jsem byla raněná slepotou. Jsem telepatka, ne psychoanalytička. Upíří mozek ode mě nevyžaduje žádné nasazení, protože je pro mě naprosto nečitelný. Čist myšlen-

ky vlkodlaků je dost obtížné, ale ne nemožné. To je jediná věc, kterou můžu poznamenat na svou omluvu, pokud mám vysvětlit, proč jsem nevnímala problémy, které se kolem mě začaly shlukovat.

Co mě tak strašně zaměstnávalo, že jsem nedokázala myslet na nic jiného? Svatby. Také můj přítel Quinn, o němž jsem nic nevěděla.

KAPITOLA PRVNÍ

Pečlivě jsem kladla láhve s alkoholickými nápoji na skládací stolek za pojízdým barem, když do místnosti vtrhla Halleigh Robinsonová, se kterou jsem se v poslední době hodně sblížila. Její obvykle laskavý obličej byl posetý rudými skvrnami a tváře se jí leskly pod rozmazanými slzami. Jelikož se už za hodinu měla vdávat, ač dosud měla na sobě bleděmodré džíny, okamžitě upoutala mou pozornost.

„Sookie!“ vyhrkla, oběhla bar a popadla mě za ruku. „Musíš mi pomoci.“

Už jsem jí pomohla, když jsem si místo společenských šatů, které jsem si chtěla vzít původně, navlékla stejnokroj barmanky. „Jasně,“ přikývla jsem, protože jsem měla dojem, že po mně Halleigh chce, abych jí připravila nějaký speciální nápoj. Kdybych se jí ovšem podívala do hlavy, už bych věděla, o co jí jde. Ale usilovně jsem se snažila dostát pravidlům slušného chování, takže jsem uvedla do pohotovosti všechny ochranné mechanismy svého mozku. Být telepatem není žádné terno, zvlášť když jste vystaveni tak obrovskému tlaku, jaký představuje dvojnásobná svatba. Čekala jsem, že se jí zúčastním jako host, a ne jako barmanka. Jenomže barman z cateringové firmy měl cestou ze Shreveportu nehodu, a do služby byl proto překotně povolán Sam. A to přesto, že společnost Noblesa, která se specializuje na organizování večírků a jiných slavnostních

příležitostí a zajišťovala i tuto dvojitou svatbu, původně trvala na tom, že za něj dodá vlastního člověka.

Byla jsem trochu zklamaná, že se k baru postavím ne jako svatebčanka, ale jako obsluha, avšak cítila jsem povinnost vyhovět přání nevěsty, která před sebou měla takový slavnostní den.

„Jak ti můžu pomoci?“ zeptala jsem se.

„Potřebuju, abys mi šla za družičku.“

„Ech... cože?“

„Jakmile pan Cumberland dokončil první sérii fotografií, Tiffany omdlela.“

Do obřadu zbývala hodina a fotograf se snažil pořídit několik skupinových snímků. Družičky a mládenci už na sobě měli společenské šaty a v gala už měla být i Halleigh, ale místo toho ještě běhala v džínách, s natáčkami na hlavě, nenalíčená a celá uslzená.

Kdo by jí dokázal odolat?

„Máš její velikost,“ pokračovala Halleigh. „A Tiffany podle všeho okamžitě půjde na sál, protože jí budou opeřovat slepé střevo. Můžeš si tedy vyzkoušet její šaty?“

Zaletěla jsem pohledem ke svému šéfovi Samovi.

Usmál se na mě a pokýval hlavou. „Jen běž, Sookie! Oficiálně budeme otevírat bar až po obřadu.“

Vyrazila jsem tedy za Halleigh do Belle Rive – rodinného sídla Bellefleurových, které bylo nedávno nově zrekonstruované do své někdejší krásy. Dřevěné podlahy se leskly, pozlacené zábradlí lemující schodiště se třpytilo, stříbrné nádoby vystavené ve velkém příborníku v jídelně doslova zářilo. Všude poletovali číšníci v bílých stejnokrojích s černě vyšitým ozdobným logem společnosti Noblesa. Forma Noblesa se v poslední době vypracovala na jednu z nejprestižnějších cateringových společností ve Spojených státech. Když jsem to logo spatřila, bodlo mě u srdce, protože můj přítel Quinn, o němž jsem teď neměla žádné zprávy, řídil pobočku Noblesy zajišťující služby pro nadpřirozené bytosti. Ale neměla jsem čas oddávat se lítosti, protože mě Halleigh za sebou odhodlaně táhla do schodů.

První ložnice byla plná poměrně mladých žen, oblečených do zlatavých společenských šatů a neúnavně poletujících kolem Halleighiny budoucí švagrové Portie Bellefleurové. Halleigh proběhla kolem dveří této místnosti do druhé ložnice nalevo. V té se také pohybovala spousta dívek, ale místo zlatavých toalet měly na sobě modely z tmavomodrého šifonu. V místnosti panoval zmatek a všude se kupily civilní šaty přítomných družiček. U západní zdi jsem spatřila kosmetický a kadeřnický koutek, v němž vládla poklidně vyhlížející žena v růžovém plášti a s kulmou v ruce.

Halleigh mě začala představovat přítomným ženám, jako kdyby vyhazovala do vzduchu papírové konfety: „Děvčata, tohle je Sookie Stackhouseová. Sookie, to je moje sestra Fay, sestřenice Kelly, nejlepší přítelkyně Sarah a další nejlepší přítelkyně Dana. A tady jsou šaty. Velikost osm.“

Udivilo mě, že Halleigh měla tolik duchapřítomnosti a vymámila z Tiffany její toaletu, ještě než ubohou družičku odvezli do nemocnice. Družičky totiž bývají nemilosrdné. Během chvilky jsem byla svlečená jen do kalhotek a podprsenky. Těšilo mě, že mám na sobě pěkné spodní prádlo, protože jsem na nějaký stud neměla čas. Připadala bych si přílišně, kdyby mě přistihli v nějakých děravých babských spodních kalhotkách! Šaty měly podšívkou, takže jsem nepotřebovala spodničku, což bylo další štěstí. Měli tu i jeden náhradní pár samodržících punčoch, takže jsem si je okamžitě navlékla a hned nato jsem si přetáhla přes hlavu šaty. Občas si kupuju velikost číslo deset – vlastně většinou –, takže když mi pak Fay zapínala zip, pro jistotu jsem zadržela dech.

Kdybych celý den vydržela nedýchat, všechno by bylo v pořádku.

„Výborně!“ zajásala jedna z dívek (Dana?) „A teď střevíčky.“

„Ach, Bože!“ vydechla jsem, jakmile mi je ukázala. Byly na vysokánském podpatku a barevně ladily s tmavomodrými šaty. Jakmile jsem do nich vklouzla, ucítila

jsem palčivou bolest. Kelly (zřejmě) mi zapnula oba pás-ky a já jsem vstala. Když jsem udělala první krok a pak ještě další, všechny jsme zadržely dech. Boty byly sice krásné, ale asi o půl čísla menší. O nesmírně důležitého půl čísla.

„Přes obřad to vydržím,“ prohlásila jsem srdnatě a všechny ženy zatleskaly.

„Takže teď sem,“ zavelel Růžový plášť a já jsem se posadila na židli do kosmetického koutku a nechala si na obličej nanést další vrstvu líčidel a upravit se, zatímco ostatní družičky a Halleighina matka pomáhaly nevěstě do svatebních šatů. Růžový plášť ještě čekala spousta práce se spoustou vlasů. V uplynulých třech letech jsem si jen několikrát nechala zastříhnout konečky, takže mi teď vlasy splývaly až přes ramena. Moje kamarádka Amelia mi na nich nedávno udělala lehký melír, takže vypadaly docela dobře a měla jsem je světlejší než kdykoliv předtím.

Zadávala jsem se na sebe do velkého zrcadla a připadalo mi neskutečné, že jsem se takhle změnila během pouhých dvaceti minut. Z pracující servírky v bílé halen-ce a v černých kalhotách se stala družička v tmavomodré toaletě, a kromě toho o deset centimetrů vyšší.

Páni, vypadala jsem *skvěle!* Ta barva mi vyloženě svědčila, sukně se lehce rozšiřovala, krátké rukávy mě nikde příliš neobepínaly a výstřih byl jen decentní, takže nepůsobil lacině. Když si totiž nedám pozor na oblečení, moje plná ňadra k takovému dojmu mohou svádět.

Z obdivného vytržení mě vrátila na zem praktická Dana. „Poslyšte, bude to probíhat následovně,“ řekla mi a já pak už jen poslouchala a přikyvovala. Zadávala jsem se na vytištěný nákres a znovu pokývala hlavou. Dana byla organizační talent. Kdybych se někdy v životě chystala přepadnout nějaký malý státeček, rozhodně bych ji chtě-la mít po boku.

Když jsme pak všechny opatrně sešly ze schodů do přízemí (dlouhé sukně a vysoké podpatky nepředstavovaly tu nejlepší kombinaci), byla jsem už náležitě pouče-

ná a připravená vydat se na svou první cestu k oltáři v roli družičky.

V sedmadvaceti letech má většina žen za sebou už několik „družičkovských“ zkušeností, jenomže se mnou je to jiné. Jediná blízká přítelkyně, která by mě o tuto službu mohla požádat – Tara Thorntonová –, do toho nečekaně praštila právě v době, kdy jsem na čas odjela z Bon Temps.

V přízemí už na nás čekala druhá skupinka – Portiiny družičky totiž měly jít před námi. A oba ženiši i všichni mládenci podle všeho už čekali venku, protože do začátku celé té slávy zbývalo pouhých pět minut.

Portia Bellefleurová a její družičky byly v průměru o sedm let starší než Halleighina skupina. Portia byla nepřehlédnutelná sestra Andyho Bellefleura – policejního detektiva a Halleighina snoubence v jedné osobě. Portia to se svatebními šaty trochu přehnala – se spoustou našitých perel, záplavou krajek a množstvím flitrů působily poněkud přeplácaně. Podle mě by byly hezké jen samy o sobě, bez všech těch ozdob, ale dnešek byl Portiin slavný den, takže si na sebe mohla navléknout, co se jí zlíbilo. Všechny Portiiny družičky měly zlatavé šaty.

V ruce držely v ruce kytice z bílých, tmavomodrých a žlutých květů, které dokonale ladily i s temně modrými šaty Halleighiných družiček, takže všechno dohromady tvořilo barevně dokonale sladěný celek.

Celou dvojitou svatbu organizovala hubená nervózní ženština s obrovskou hřívou tmavých kudrnatých vlasů. Tahle ceremoniářka nás všechny polohlasně spočítala, a když se ujistila, že všechny údaje sedí a nikdo nechybí, zprudka otevřela dvojité dveře vedoucí na rozlehlé travnaté nádvoří s cihlovým dlážděním. Svatebčané už seděli zády k nám na bílých rozkládacích židlích, které byly uspořádány do dvou bloků, uprostřed oddělených červeným kobercem. Před nimi se rozprostíralo vyvýšené pódium s improvizovaným oltářem, pokrytým bílým sukem, na kterém plápolaly zapálené svíce. U oltáře už stál čelem k domu Bellefleurových – a tudíž i k nám – kněz,

a po jeho pravici Portiin ženich Glen Vick. Vypadal strašně, opravdu strašně nervózně, ale usmíval se. Jeho mládenci čekali v houfu těsně za ním.

Portiiny zlatavé družičky vešly na nádvoří obklopené dokonale upravenou zahradou a jedna po druhé zamířily kupředu uličkou vyloženou červeným kobercem. Vůně svatebních kytic sladce pronikala do večerního vzduchu. A na záhonech – dokonce i teď v říjnu – kvetly růže.

Nakonec se rozezněla hlasitá hudba a Portia přešla přes nádvoříčko ke koberci za vydatné pomoci ceremoniářky, která jí při tom (poměrně pracně) nadlehčovala vlečku, aby na cihlovém dláždění nezadrhla.

Na knězův pokyn všichni vstali, otočili se dozadu a sledovali Portiin vítězoslavný pochod uličkou. Čekala na něj celé roky.

Jakmile Portia bezpečně dorazila k oltáři, přišla řada na nás. Postupně jsme procházely kolem vyčkávací Halleigh, která pak každou z nás zlehka políbila na tvář. Dokonce i mě, což od ní bylo strašně milé. Ceremoniářka nás po jedné vyslala k předem určeným mláďencům. Ten můj byl Bellefleurových příbuzný z Monroe. Když zjistil, že k němu místo Tiffany mířím já, zatvářil se jako polekaný králík. Kráčela jsem velice pomalu, jak nám Dana zvlášť důrazně kladla na srdce. V rukou jsem držela kytici takovým způsobem, abych měla obě paže přímo předpisově pokrčené do požadovaného úhlu. Přitom jsem ostřížím zrakem neustále sledovala ostatní družičky, protože jsem se chtěla jaksepatří zhostit svého úkolu.

V té chvíli se ke mně upřely všechny oči a já propadla takové nervozitě, že jsem zapomněla uvést do pohotovosti ochranné štíty v mozku. Tím pádem na mě okamžitě začaly dorážet myšlenky přítomných svatebčanů a já slyšela sdělení, o která jsem vůbec nestála. *Vypadá nádherně... Co se stalo Tiffany?... Bože, to jsou ale melouny!... Ať si proboha pospíší, už se potřebuju napít!... Co tu propána dělám? Ta moje se mnou vymete každéj psí zápas v okrese... Po svatebních dortech bych se utloukla.*